

F.t.l. vedr. adoptionsloven

ne sp. 4548-4579, hvor der førstebehandledes forslag fra kristeligt folkeparti (L 103 af 22. november 1977, se tillæg A sp. 1661) og fra det radikale venstre (L 107 af 24. november 1977, se tillæg A sp. 1703).

Problemerne har senere været genstand for udførlig folketingsbehandling den 1. februar 1979 (forespørgsdebat rejst af kristeligt folkeparti), se Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 5668-5714.

Forslagsstillerne har skarpt modsat sig, at nærværende forslag om afbureaukratiseret adoption er søgt indpresset sådan, at det skal være en del af Bureaukratdanmarks almindelige papirtyngende adoptionslov, til hvilken forslaget efter hele sit indhold står i grel modsætning. Da forslaget ikke går ud på at ophæve nogen bestemmelse i den bureaukratiske adoptionslov, er forslagsstillerne helt uenige i, at den skete censurering af forslaget – som blev indleveret den 9. december 1982 til fremsættelse – skulle kunne finde hjemmel i forretningsordenens § 10, stk. 1, 2. punktum, der da også først er blevet påberåbt mere end fem uger efter, at forslaget blev indleveret med henblik på at skulle førstebehandles sammen med den generelle

adoptionsdebat, som fandt sted den 25. januar 1983 (se Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 4658 ff).

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Den nye adoptionsform er søgt udstrakt til de sager, der i praksis typisk giver færrest problemer, men som samtidig udgør den væsentligste del af sagsantallet, så der virkelig kan spares på det personale, der nu befatter sig med adoptionssager.

For så vidt angår muligheder for efter § 15 a, stk. 2, at annullere adoptioner vil det i langt de fleste tilfælde stå klart for socialadministrationen, at der ikke vil kunne samles den kvalificerede majoritet til at tilsidesætte aftalen (»mindst« $\frac{1}{4}$ betyder jo for eksempel, at seks eller syv skal stemme for, hvor socialudvalget har 7 medlemmer, fordi $\frac{1}{4}$ af syv er 5,25). Under alle omstændigheder indebærer 3 måneders fristen, at det er begrænset, hvor varige ydmygelser en nævenyttig socialforvaltning kan udsætte de pågældende medborgere for.

Henvisningen i § 15 a, stk. 3, er alene en henvisning til fremgangsmåden, hvilket vil sige, at aldersbetingelserne i stk. 1 (25 år, 50 år og 10 år) altså ikke finder anvendelse i stk. 3-situationen.